

LARS RYLANDER

måleri, monotypi

Ljungskile

50 PÅ KARTAN

om att vara konstnär:

Njutningsfullt, roligt, intressant och spännande!

om konstens uppgift:

att beröra

om konstvandringen:

Härligt tycker jag med alla människor som kommer till ateljén och undrar vad man gör, hur och varför.

1 Lars Rylander är ständigt nyfiken och gillar att hantera tekniker på nya sätt.

–Jag gillar att göra tvärtom. Medan den röda färgen alltid finns med på ett hörn.

2 Lars Rylanders abstrakta bilder rymmer återkommande former och motiv. Ibland svårupptäckta, ibland uppenbara, men genomfärgade av färg.

DEN RÖDA TRÅDEN LÖPER FRITT

Mitt i det djupröda som alltid finns där, bor mänskliga former. Ett öga, en kind, ett ansikte. I bilder som zoomar in, tar ett steg bakåt eller lurar i ett hörn. Lars Rylanders konst bottnar i en ständig nyfikenhet på vad som kan ske runt hörnet.

Ateljén vetter mot Ljungskileviken och rejäla tallar, jämte bostadshuset som för tankarna till Mumindalens hus med tinnar och torn.

– Barnen har kallat det hattstugan, ler grafikern och målaren Lars Rylander som lät bygga huset vid flytten till Ljungskile i början av 80-talet. Och redan där anas lekfullheten och behovet av att testa nya vägar och göra avstickare.

– Till stor del är jag självlärd, men har sysslat med konst och bilder i hela mitt liv, jämte lärarinne, barnböcker, möbler, berättar Lars som alltid haft lust att lära mer, söka vidare och aldrig får nog eller lutar sig tillbaks nöjd.

– Det har blivit en del kurser genom åren, medan jag lärde mig de grafiska teknikerna av vännen Örjan Håkansson. En riktigt petig grafiker som lärt mig mycket, säger han och ler pillariskt.

– Fast jag gör inte alls som han. Jag vill alltid göra tvärtom för att se vad som händer då, och utmana alla såna där uttalade regler om tekniker och arbetssätt och göra på mitt vis

Oavsett måleri eller grafik, är Lars bild - världar lierade med varandra. Där tekniken

bara blir ett verktyg att säga samma sak, fast på olika sätt. De krokas i varandra, visar nya spår eller förtydligar.

– Det är samma delar, samma element. Det finns alltid vissa grundformer som återkommer, som kinden och ögat. Lars pekar på olika grafiska blad och målningar och så blir det helt tydligt. Kindens rundning, ögats ovala form, ansiktena, nånstans i varje bild.

Verken är genomgående abstrakta, samtidigt vidöppna, redo att tolkas och känna in. Lars själv är aldrig helt färdig med vad det egentligen föreställer.

– Det är inte förrän jag hänger upp dem som jag bestämmer vad som är upp och ner.

Genomgående är det grafiska, kontrastrika med mycket rött och svart, färgernas blod och nerv.

– Pappa hade en tygaffär och där fanns mycket Marimekkotyger som jag gillade, de där med mycket rött och svart. Kanske har jag fått det därifrån, funderar Lars.

Medan Lars packar inför helgens vernissage i Göteborg pratar han entusiastiskt om sin konst, vandrar runt, visar förklarar, ständigt i rörelse. Han berättar om skapandet som ett driv som helt enkelt kräver olika tekniker för att inte fastna i en given form. Hur han alltid måste ha nya projekt som inspirerar och manar fram nytt.

Han arbetar i många lager och skikt, som

skymtar fram eller bara kan anas.

– Jag vet aldrig var jag börjar och slutar, men bilden blir i regel helt fylld av färg.

Inom grafiken arbetar han enbart med monotypier, alltså ett unikt tryck av varje bild.

Alla olika i sin likhet.

– Men fastnar jag, målar jag istället, när det ena inte funkar, byter jag. När jag reser blir det däremot akvarell för att det är lätt att ta med. Där strävar jag efter enkelhet, mycket vitt och så mycket sparat papper som möjligt, helt tvärtom hur jag annars arbetar.

Och de där tvära kasten, tycks vara själva grejen för Lars. Och att aldrig veta vart bilden tar honom.

– Det ena ger det andra, och jag låter det vara så under själva processen med en bild. Tills den färdiga känslan infinner sig.

Och överallt detta röda som genomfärgar Lars konst. Han har verkligen försökt att hålla vissa bilder fria från det älskade röda. Men det går sådär. Han pekar ivrigt på en serie med svartvita, svalare, mindre målningar.

– Här har jag lyckats riktigt bra, säger han, men visst är det några små, men röda fält, poängterar jag.

– Nä, det där är mörkororange, tillägger han med ett leende, och erkänner samtidigt att dottern påstod att det nog var smygrött.